

XII.

Ad R. abbatem, quem rogat ut longius apud se ejus servum retinere liceat.

Domno abbati R. P. abbas indignus, quidquid vester devotus

Nuntius a vobis missus venit ad quemdam servi-

atorem nostrum, per quem nobis jusserat hyperbolice, ut R. servus vester citissime ad vos veniret. Sed deprecamur ne in maxima necessitate cum a nobis tollatis, quia si nunc deserit opus quod cepit, omnia opera præsentis anni penitus habemus perditâ. Valet

ANTE MEDIUM SÆCULUM.

ELLINGERUS

ABBAS TEGERNSENSIS.

ELLINGERI EPISTOLÆ.

(Edidit R. P. PEZIVS *Thesaurus Anecd. nov.* V, 1, 151, ex cod. Tegerns.)

I.

Ad Froumundum monachum Tegernsensum. De optimo suo erga eundem animo, et ordine presbyterii, quem Froumundo gratulatur.

Comarco FROUMUNDO, more rosulenti splendoris in cunctis emerito, ELLINGERUS, omnium hominum extimms, quidquid in Christo adoptari potest festivus.

Cum igitur, o dilecte magister, intimo affectu cordis meditarer ut aliqua irreprehensibilia dicta vestræ benevolentiam composuissem, et inscitia semel et sæpe impediret quod voluntatem delectaret, tunc demum confisus, baculoque vestri secreti consolatus, speravi, quanquam sunt vituperanda, tamen non esse a vobis propalanda, quia non præsumptionis, sed dilectionis sunt indicia. Sed ut ex hoc nulla ambiguitas subeat, quin vestri amor mei intima cubiculi semper exurat, et de vestra prosperitate summe gaudeat, omnimodis deosco. Nuper vero comperi, quod me affectu animavit inedicibili videnet vos fore promotum ad ordinem presbyterii. Qua de re flexo poplite flagito quatenus mei infirmi memoria apud vos maneat, ut vestri apud me firmiter inhaereat. Hæc enim valde lætificant, quæ verba prophetica resonant: Cor contritum et humiliatum Deus non spernit. Valet

II.

Ad Egilbertum, ut videtur, episcopum Frisingensem. Rogat ut quemdam pastorem adversus ovium suarum injurias et insidias tueatur.

B abjicere, per devia vitiorum errando, divinæ pascua custodiasque legis. Insuper quidem cum easdem gliiscat pœnitentiæ medicamentis ceu humeris ad ovile matris Ecclesiæ reportare, ferina ita exardent rabie, dentibus invidia hunc dilacerare, ut ærumnas desperet mortis se posse talibus devitare insidiis, nisi ei quantocius inesse vestris dignemini præsidis. Nos denique intercapedine tot locorum elongantes, quoniam nullum ei adminiculum præbere valeamus, in manus vestræ potentiam eum et hoc commendamus, quatenus misericorditer ipsius querelas suscipiatis, atque episcopali eundem auctoritate pro nomine Christi defendatis, nec consentiendo, iniquorum peccati offendiculum vestræ aliquod sanctimoniam ingeratis periculum.

III.

Ad D. episcopum. Queritur ob prædium ab ejus subditis vastatum et injuste abalienatum.

Domno D. pontificalem decoranti thronum virtutum, E. una cum subjectis, perennem cum Domini principatum electis.

Ut rescivimus vos, præsulum reverentissime, ordinatum fore istius provinciam rectorem, sperabamus, velut et adhuc spes nostra est fixa, divinitus provisum esse vos orphanis haud minus patrem et adiutorem, quam monachis pro ipsa excellentia vestræ pietatis asylum ac defensorem. Verum prædium, quod largitus est Cæsar Heinricus regiam donationis charta stabiliendo nostro monasterio, ut a quibusdam

dium animæ, seu vestrorum parentum, quatenus A nostro nequaquam monasterio præcipiatis ullum fieri detrimentum.

IV.

Ad N., ut videtur, archiepiscopum, cujus aversum præter spem animum recuperare satagit.

✠ Excellenti pontificum dignitatem venerandam sanctimoniam per sublimitatem ✠ postremum in ordine abbatum cœlestis aulae senatum.

Præceptis, patriarcharum reverentissime, semper parere cum studuissem vestræ in omnibus almitatis, veluti dudum divæ quidem memoriæ vestræ matris obedivi imperatis apud curtem regis, quando a vestra paternitate flagitavi missionem ac benedictionem; miror cur per tantam a vobis dimissus sim B indignationem. Idipsum igitur mihi impropere objecerunt mei familiares, non solum viri sæculares, sed etiam cœnobiales, ut qui hactenus vestræ expertus sum pietatis adminiculum ac respectum, qualiter in tantum vestrum promeruissem despectum. Non ignoro quippe in sanctuario vestri pectoris reconditam esse omnis scientiæ affluentiam, huiusque scripti: *Quanto magnus es, humilia te in omnibus, inibi defore negligentiam. Ex hoc diffido vestræ ob magnitudinem majestatis vilitatem meæ annullari paupertatis. De cætero ante vestræ dominationis conspectum, si famulamen meum fuerit acceptum, dignemini detegere meæ ruborem tantæ confusionis, scilicet intimando fontem causamve præfatæ despectionis. Ex hoc vero evidens indicium datur me C hæc ita autmare absque falsitatis, quia cum meas prosternerem preces vestræ in præsentia sanctitatis, propter flebilem huius combusti monasterii necessitatem, nullius auxilii consecutus sum propitiationem vel charitatem.*

V.

Ad N. episcopum, forte Nitherum Frisingensem, apud quem se de non concessio frumento excusat.

Amplectendo meritorum sanctuario, condigne subrogato Christi vicario, ✠ Christi gratia curæ custodis deputatus, cœlestis gaudia incolatus.

Omnem quæ poterit devotionem impendi affectioni ullius amici, confitemur, quoad vixerimus, totis annis nostris par esse vobis addici, quia munificentiam vestræ excellentia perdigna est interioris seu exterioris cuncta famulicij frequentia. Verum ingerit nobis ruborem confusionis has præsentari litteras vestræ conspectui dilectionis. Nos quidem vestri magnitudinem beneficii haud posse æquiperari ulla nostri assiduitate servitii [fatemur]. Qua de re scilicet ejus testimonium invocatur, qui cunctorum secreta cordium rimatur, quoniam in loco

quam si propriæ præbuissemus vitæ alimenti ministerium. Sed dicat aliquis a nostra poscendo familia, in illo nos loco petitam vobis servitutem posse obtinere. Idcirco conducibile est ad id veritatem respondere quod in proximo Paschali tempore per nostram magnopere flagitando legationem a nostris nequivimus ministris ullum supplementum nostri cœnobii ad restaurationem. De cætero nostrum missimus illuc nuntium, quatenus nostro præcipiat præposito parare hospitium, nec non omne quod possit impendat vobis servitium. Valete.

VI.

Ad eundem, forte Nitkerum episcopum Frisingensem, cui quendam commendat cui beneficium amittere debeat.

✠ Domno N. desiderabili meritorum sanctuario, digno apostolorum vicario, E., post hujus exsillii incolatum cœlestis patriæ senatum.

Præsentium allator litterarum vestræ in conspectu dominationis aliquid valere sperans meæ conamen postulationis, obnixè haud cessavit deprecari mea vestræ paternitati legatione se commendari. Qua de re magnopere efflagito propter Christi amorem, meique famulaminis ob devotionem, quatenus ipsius dignemini querimoniam auscultare, et ad sui senioris dominium illius subrogare miseriam vestrum præpotens patrociniū. Paterno quidem jure beneficium, si dici fas est, sibi in hæreditatem collatum, assidue cum muneribus ab episcopis prioribus comparatum, vestrum nisi adminiculum eidem auxilietur, a se funditus alienari veretur. Sagacitas vero vobis cœlitus infusa, poterit celeriter examinare, hunc nihil in hac re contra justitiæ normam postulare.

VII.

Ad V. abbatem a quo fratres revocat ob adventum episcopi Frisingensis iniquis erga se delationibus exasperati.

V. abbatum decoranti sublimitatem per omnem virtutum capacitatem, E., ultimus Christicolarum, gaudia cœlicolarum.

Cum nostrum esset velle vestro satisfacere desiderio, repentinus nostri antistitis adventus nostro publicatus monasterio, nostros fratres, vestro addictos servitio, cogit nos poscere nostræ remissum in congregationis paupertati, priusquam vestræ promissum esset charitati. Delatæ quidem, ut rescivimus, de hoc cœnobio falsæ lingua adulantium criminationes, ejusdem adversum nos præsulis nonnullas dolose conflando machinatæ sunt indignationes. Qua de re magnopere efflagitamus, quia in vestram peculiariter benignitatem speramus, vestris quatenus commendatis apud ipsum litteris, aut legationibus id efficiatur, quando hoc domicilium suo primitus ingressu in præsentiarum illustratur, sui

dalum patiatnr hostile, sicque liquido appareat ve- A collatam sibi divinitus pontificii excellentiam par est
stri consanguinitas erga se quanti valeat. Namque coronari per compassionis clementiam.

EPITAPHIUM ELLINGERI ABBATIS

(MABILL., *Analect.* nov. edit., pag. 457.)

Hic Ellingeri noscuntur membra teneri,
Qui cum justitia respuerat vitia.
Moribus abbatum sanctis decorans dominatum,
Cum pietate patris præfuerat monachis.
Pervigili cura tulit asseclis nocitura :
Lætificando probos corripuit reprobos.
Instruit exemplis cunctos plusquam documentis :
Pravis difficilis, mitibus et facilis.
Mundum despexit, dum carnis pondera vexit,
Calcans carne solum, mente petendo polum.
Jugi multarum se fonte luens lacrymarum,
Mox lætis oculis asluerat populis.
Sprevit divitias . . . utpote delutas
Lætos cujus opes præsterant inopes.
Hæjus contritam dederant jejunia vitam,
Largam muneribus oppido pauperibus.

B Numquam pro Christo tali caruere ministro,
Quod populum latuit, sed Domino patuit.
Ut dilexissent illum plusquam timuissent,
Blandus discipulis sic fuit ac famulis.
Nullum damnavit, quem judicio superavit :
Solers consiliis, commodus auxiliis.
Mundo, dum vixit, se pro Domino crucifixit,
Gestans arma crucis talis amore ducis.
Doctrinæ rivum prudens pectore vivum,
Hoc sibi contiguos fecerat irriguos.
Fornicibus pictam qui jusserat hic fore cryptam,
Ac sibi vicinam construit ecclesiam.
Hic memor in primis percuncta negotia finis,
Crimina sic domuit corpore dum vigit.
Pace coronatum cœli requiescere flatum,
Lectores precibus poscite supplicibus.

ANTE MEDIUM SÆCULUM.

UDALRICUS

ABBAS TEGERNSSENSIS.

UDALRICI EPISTOLÆ.

(Edidit R. P. Bernardus Prezjus *Thesauri Anecd. nov.* V, 1, 228.)

I.

Ad P. [f. leg. N. Nikerum ep. Frising.] episcopum,
ad quem Raherium clericum, multorum criminum
reum defert, eique G. canonicum suffici in parochiali
munere rogat.

P. cunctos coronanti pontifices nostræ ætatis ma-
turitate sapientissimæ pietatis, V. infimus abbatum,
cœlestis curiæ senatum.

Nostræ ditioni clericum Raherium assignatum,
multis comperimus criminibus commaculatum, et
non minus facinore fascinationis fore execrabilem,
quam infamia adulterii vituperabilem. Ex hoc qui-
dem haud ignoramus sibi commisso gregi exemplo-

C britate. Nam hoc refertur, quod est miserabile ac
lacrymabile, quam plures ejusdem populi ex hoc
sæculo migrasse sine peccatorum confessione et abs-
que viatici communionem, nec non etiam in sepe-
liendo sine animarum commendatione. Quia vero
non solum rei sunt qui faciunt, sed qui consentiunt
facientibus, atque ad magistrum respicit quidquid
a discipulis delinquitur, pro talibus dolemus negli-
gentiis peccatorum nobis accumulari augmentum,
vestramque veremur sanctitatem aliquod ob id pati
animæ detrimentum. Quocirca vos, dilectissime Pa-
ter, supplices efflagitamus, quatenus vestro canoni-
co G. hanc ecclesiasticam cum nostra familia cu-
ram interim commendetis, quoad vestræ vivæ vocis